

ко, пакъ ще бжде... Кждето е текло — пакъ ще тече, — завърши думата си Павелъ.

— Личи си, че си дѣдовъ Николовъ синъ. И той знае тѣй да приказва.

— Нали отъ него съмъ ги чувалъ.

— А пъкъ на младини какви пѣсни пѣеше баща ти! — Да му се не наслушашъ...

— То и азъ си попѣйвамъ. Запомнилъ съмъ нѣкоя и друга отъ пѣснитѣ му.

— Че тѣй кажи, бе! Следъ хубавъ обѣдъ, една пѣсень отива... Тѣй ми е весело и драго днесъ!

— Защо не... Ама да имаше нещо като дааренце.

— Даренце! мисля че имаме, само като не сме се събирали скоро че... и продѣлжи като обърна лице къмъ мутвака: